

EM PIXO

del tot

De
l'autor
d'ELS PITJORS
ANYS DE LA
MEVA VIDA

JAMES PATTERSON

i CHRIS GRABENSTEIN

Estrella Polar

EM PIXO
del tot

JAMES PATTERSON
I CHRIS GRABENSTEIN

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *I Totally Funniest*

© 2015, James Patterson

© de les il·lustracions: 2015, Laura Park

© de la traducció: 2015, Mercè Santaulària

© d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62 s.l.u., Estrella Polar,

Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

Disseny de la coberta: Neil Swaab i Tracy Shaw

Primera edició: octubre del 2015

La primera edició en anglès va ser publicada als EUA al gener del 2015. Aquesta edició es publica per acord amb Little, Brown and Company, segell d'Hachette Book Group, Inc., Nova York, EUA. Tots els drets reservats.

Tots els personatges i fets d'aquest llibre són producte de la imaginació de l'autor. Qualsevol semblança a fets i persones reals és totalment una coincidència.

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, S.L.

Impressió: Egedsa

Dipòsit legal: B. 16.578-2015

ISBN: 978-84-9057-988-6

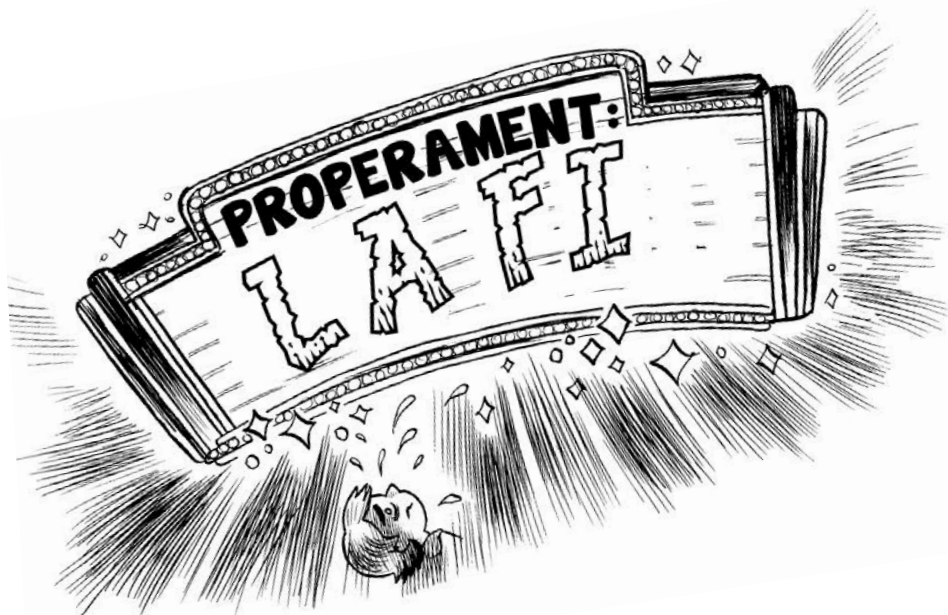
Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

COMENÇA EL COMPTE ENRERE

Hola! Sóc en Jamie Grimm, i és genial ser davant del públic altra vegada. Així, quan em mori d'aquí a tres dies, com a mínim no estaré sol.

Deixeu-me que us ho expliqui.

He guanyat unes quantes fases eliminatòries d'una competició que es diu «Concurs del millor humorista júnior del món»; o sigui, les rondes locals, les estatals, les regionals i les semifinals. I resulta que, d'aquí a tres dies, participaré en LES FINALS, a Hollywood.

Faig el que puc per no posar-me histèric.

Per desgràcia, la gent no para de recordar-me el meu destí imminent.

Els col·legues de l'insti.

La senyora de la cafeteria.

Els profes, gent que no conec... Fins i tot les tanques publicitàries de Times Square!

La meua vida s'ha convertit en un autèntic torneig al·lucinant de la comèdia. He superat els setzens de final, he arribat a vuitens i ara espero tenir una possibilitat i quedar entre els quatre finalistes, que seria com la Final Four.

Ah, per si de cas no ho sabíeu, aquesta possibilitat és d'aquí a TRES DIES.

Però no patiu; encara que no visqueu per la zona de Los Angeles, podreu presenciar com em moro. En directe. Al canal de televisió per cable ECS.

Per cert, «morir en escena» és com els humoristes en diuen quan fracassen, quan l'espifien, quan l'esguerren tan i tan estrepitosament que els escrivien i els llancen menjar fet malbé de fa una setmana. Segurament és el que em passarà a mi d'aquí a, ostres, potser TRES DIES!

Per tant, que comenci a sonar música estil Jocs Olímpics.

I tal com diuen a la cadena televisiva aquella on només emeten esports, tot es redueix a això: o ara o mai. Sortir-se'n o morir. Ara és quan me la jugo (ei, qui ha dit que això és un joc?). D'aquí a tres dies, ja no hi haurà cap més demà; llavors, per què ens ha de preocupar la previsió del temps per d'aquí a quatre dies?

Sí. Aquest concurs d'humoristes serà una cosa molt seriosa ben aviat. I, com ja he dit, en aquesta fase final a Hollywood, només en quedem vuit que no hem caigut, que encara estem dempeus.

De fet, són els altres set xavals els que estan dempeus. I jo? No ben bé.

Per si de cas no us n'havíeu adonat, sóc un d'aquells humoristes que fan monòlegs drets, però en el meu cas no acabo d'encaixar ben bé en la descripció.

VILASOMRIURES: LA CASA QUE NO POT NI DESCRUIRE'S

Us presento els Somrients.

Així és com anomeno la tieta, l'oncle i els cosins. Visc amb ells a Long Beach, als afores de Nova York, des que vaig sortir de l'hospital on vaig haver de fer rehabilitació després del terrible accident de cotxe. El xoc on vaig perdre els pares i la meva germana, a més a més de la mobilitat a les cames, els peus i els dits dels peus.

Veieu que emocionats que estan els Somrients amb el superconcur d'humoristes que se celebrarà d'aquí a tres dies? Creieu-me, per a ells, això és estar emocionats.

—Recorda d'agafar roba interior neta de recanvi quan vagis a Hollywood —diu la senyora Somrient.

—I el raspall de dents —afegeix el senyor Somrient—. Però no l'emboliquis amb la muda de recanvi. Jo ho vaig fer una vegada i després me'n vaig penedir.

Us heu adonat que els Somrients no somriuen gaire? Vet aquí per què els he posat aquest nom. Fins i tot el seu gos, el Somriures, també és ben apagadot. L'última vegada que va remenar la cua va ser per espantar una mosca.

Surto de la meva habitació, situada al garatge dels Somrients (que és on aparquen tots els trastos amb rodes: el tallagespa, el llevaneu portàtil, el carretó, jo) i me'n vaig cap a l'institut. Com que encara és molt d'hora, a les voreres hi ha un munt de gossos que passegen els seus amos.

Ah, i tant; deveu pensar que són els amos els que passegen els gossos, però no és ben bé així com ho veig jo.

Au, va; si dues criatures passegen juntes i una d'elles va recollint les caques de l'altra, quina de les dues penseu que mana?

I la corretja per a què és? Doncs és així com els gossos s'asseguren que els seus humans no deambulen amunt i avall.

M'estic rumiant de comprar-me uns quants gossos. Malamuts d'Alaska. Sis. Són perfectes per arrossegar un trineu, i m'imagino que podria anar a l'insti molt més de pressa si lligués un equip de gossos i cridés: «Som-hi!». És clar que, amb sis quissos, hauria de portar un recollidor de caques de mida extragran.

Un parell de gossos m'ensumen quan els passo pel costat amb la cadira, però la majoria de les persones estan tan ben ensinistrades que gairebé ni s'adonen de la meva presència.

Sóc com una mena de Xaval Invisible als carrers de Long Beach, on no sembla que ningú estigui especialment emocionat amb el gran concurs d'humoristes que s'emetrà pel canal de televisió per cable d'aquí a TRES DIES!

Però a l'insti les coses són diferents.

Molt diferents.

Ei,
quan han instal·lat
els lavabos
de
pagament?

Què els passa
als que es barallen
com gat i gos?

Que l'un acaba
desdente-gat
i l'altre
geme-gós.

En realitat sóc
un dàlmata.
Però, amb la pluja,
m'he encongit
i descolorit.